

cesní soud první stolice uznal podle žaloby. Odvolací soud vyhověl odvolání žalované a změnil rozsudek prvního soudu v ten rozum, že exekuce nuceným vyklizením jest nepřipustná jen proti Anně D-ové. **Důvody:** První soudce zjistil na základě výpovědi žalobkyně jako strany slyšené, že sporný byt od tehdejšího nuceného správce T-a najala. Podle zjištění prvního soudce jest tudíž žalobkyni pokládati za nájemníka sporného bytu. Ježto však usnesením ze dne 5. prosince 1931 exekuční vyklizení povoleno bylo jen proti Josefu D-ovi a tímto vyklizením nájemní právo žalobkyně bylo by dotčeno, jest žaloba o nepřipustnost nuceného vyklizení žalobkyně z bytu jí najmutého oprávněna podle § 37 ex. ř. V souzeném případě jde tedy o předmět dotčený exekucí, ježto nejen osoba vyklizením povinná, nýbrž i její předměty a tedy celý byt mají býti vyklizeny, avšak soudem povolené vyklizení nucené jest v rozporu s právem nájemním k témuž bytu, takže žalobkyně na základě exekučního titulu směřujícího jen proti Josefu D-ovi, nemůže býti vyklizena. První soudce neposoudil věc správně po stránce právní, když exekuci nuceným vyklizením v celém rozsahu, tedy i oproti Josefu D-ovi prohlásil za nepřipustnou.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

Dovolání žalobkyně proti částečnému vyhovění odvolání a omezení nepřipustnosti exekuce jen na ni, na žalobkyni, je oprávněno. Nehledíc k tomu, že v odvolání ani takové omezení uplatňováno a se ho domáháno nebylo (§ 467 čís. 3 c. ř. s.), takže k omezení tomu nebylo podnětu (§ 462 c. ř. s.), není ono omezení nepřipustnosti exekuce, o niž jde, totiž omezení pouze na žalobkyni s vyloučením, jak z důvodů napadeného rozsudku vychází, jejího manžela, po případě i jiných příslušníků její domácnosti opodstatněno. Byt, jak bylo zjištěno, byl najat žalobkyní, a to nikoli výlučně pro ni samotnou, tudíž samozřejmě (§ 914 obč. zák.) nejen pro ni, nýbrž i pro žijící s ní domácí lidi, najmě její děti a manžela. Nepřipustnost exekuce nelze proto omeziti na žalobkyni samu s vyloučením jejích příslušníků domácnosti, zejména jejího manžela, jejím právem bytu spoluužívajících (§ 1098 obč. zák.). Tomu není na překážku okolnost, že proti manželu žalobkyně bylo exekuční vyklizení pravoplatně povoleno. Toto vyklizení povoleno bylo proti Josefu D-ovi jako nájemníku bytu, kdežto nyní jde o téhož jako příslušníka domácnosti žalobkyně, nikoli o nájemníka. Na dovolání žalobkyně bylo tudíž ono omezení z napadeného rozsudku vyloučiti, to jest obnoviti rozsudek prvního soudu.

Čís. 12303.

Vyrovnaní.

Nejde o omluvitelné nedopatření, nezaplatil-li vyrovnací dlužník již první splátku včas v plné výši, a neučinil-li tak ani po upomínce, nýbrž,

až když mu věřitel oznámil, že uplatňuje oživnutí celé původní pohledávky. Lhostejno, že šlo o nedoplatek poměrně nepatrný.

Věřitel nepozbyl tím, že přijal další splátky, aniž uplatnil ihned žalobou nárok na celek, nároku na celou obživlou pohledávku.

Předpisu § 67 nového vyrovnacího řádu ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n. nelze použítí, obživla-li pohledávka již před započítáním jeho působnosti.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1933, Rv I 2374/32.)

V námitkách proti směnečnému platebnímu příkazu uvedl žalovaný, že zaplatil směnky ve lhůtách stanovených ve vyrovnání, takže původní pohledávka neobživla. Procesní soud první stolice směnečný platební příkaz zrušil, odvolací soud ponechal ho v platnosti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolání, opírající se o dovolací důvod § 503 čís. 4 c. ř. s., není oprávněno. Zákon ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n., kterým vydán nový řád vyrovnací, byl vyhlášen 1. května 1931 a nabyt tudíž podle čl. XIV. uvoz. zák. účinnosti 1. srpem 1931. Nesporno jest, že vyrovnání mezi dlužníkem, nynějším žalovaným, a jeho věřiteli bylo soudně schváleno usnesením krajského soudu v L. dne 28. března 1931 a že se stalo pravoplatným 13. května 1931. Podle tohoto vyrovnání zavázal se žalovaný zaplatiti věřitelům 50% pohledávek v 18 měsíčních splátkách, počínajících 1. květnem 1931. Toto vyrovnání, jakož i splatnost první splátky a účinky jejího úplného nezaplacení v čas jest tedy posuzovati podle dříve platného vyrovnacího řádu ze dne 10. prosince 1914, čís. 337 ř. z. a podle čl. III. zák. ze dne 26. dubna 1923, čís. 99 sb. z. a n. Podle § 57 tohoto vyr. ř. a čl. III. posléz uvedeného zákona stává se vyrovnání nicotným a mohou věřitelé bez dalšího žádati plné zaplacení svých pohledávek, nebylo-li vyrovnání splněno úplně a v čas, leda že by se tak bylo stalo následkem omluvitelného nedopatření (viz rozh. plenár. čís. 7760 sb. n. s.). V námitkách proti směnečnému platebnímu příkazu uplatňuje žalovaný směnečný dlužník, že žalující věřitelka nemůže proti němu směnky zažalovati, poněvadž již zaplatil směnky ve výši 4.500 Kč až na nedoplatek 83 Kč ve lhůtách vyrovnáním stanovených, takže původní pohledávka 15.901 Kč 20 h oživnouti nemohla. Žalující firma naproti tomu uplatňuje oživnutí původní pohledávky, poněvadž žalovaný nezaplatil první splátku 441 Kč 70 h dne 1. května 1931 úplně, nýbrž jen 434 Kč a nedoplatek 7 Kč 70 h zaplatil teprve 22. května, když již byl o doplacení upomenut a žalobkyně mu oznámila, že se domáhá plného zaplacení původní pohledávky. V tom směru vyplývá z dopisu žalobkyně ze dne 5. května 1931, že připomenula žalovanému, že splátka činí 441 Kč 70 h, kdežto on jí poukázal jen 434 Kč, a že ho žádala, by nedoplatek obratem

pošty vyrovnal. Z dalšího dopisu ze dne 21. května 1931 plyne, že žalobkyně vytkla žalovanému, že jí nedoplatek přes upomenutí nevyrovnal a že mu oznámila oživnutí pohledávky s vyzváním, by zaplatil celou pohledávku po srážce zaplacené částky do 26. května 1931 pod následky jejího vymáhání žalobou. Po té teprve oznamuje žalovaný dopisem z 22. května 1931, že zasílá žalobkyni nedoplatek 7 Kč 70 h a vysvětluje zaplacení částky 434 Kč tím, že si to tak vypočítal podle svých záznamů, poněvadž prý žalobkyně pohledávku k vyrovnacímu řízení nepřihlásila. Na to dopisem ze dne 27. května 1931 odpovídá žalobkyně, že svou pohledávku k vyrovnacímu řízení přihlásila a žalovaného na rozdíl upozornila a že uplatnila oživnutí pohledávky, když žalovaný odepřel rozdíl doplatiti. Oznamuje dále, že doplatek 8 Kč 80 h připsala žalovanému k dobru, že však na oživnutí pohledávky trvá. Z obsahu této korespondence vyplývá, že žalovaný již první splátku, dospělou podle vyrovnání dnem 1. května 1931, nezaplatil včas v plné výši, že tak neučinil ani po upomínce ze dne 5. května 1931, nýbrž až 22. května 1931, když žalobkyně již mu oznámila, že uplatňuje oživnutí celé původní pohledávky. Z toho plyne, že žalovaný nemůže se vymlouvatí na omluvitelné nedopatření, neboť byl, i když nedoplatek 7 Kč 70 h jest poměrně nepatrný, na nedostatečnost splátky upozorněn již 6. května 1931 a, doplatil teprve 22. května 1931, tedy po 16 dnech, a to teprve, když již žalobkyně oprávněně použila práva jí příslušejícího z § 57 vyr. ř. (srovn. plen. rozh. čís. 7760 sb. n. s.). Námitka žalovaného, že se žalobkyně vzdala později nároku na oživnutí původní pohledávky jednak tím, že nepodala i h n e d žalobu o zaplacení c e l é pohledávky, jednak tím, že přijímala na dále splátky vyrovnáním stanovené, neobstojí, neboť věřitelka nepozbyla tím, že přijala další splátky, aniž by uplatnila ihned (rozh. 5509) žalobou nárok na celek, nároku na celou oživlou pohledávku, an následek ten nastal sám sebou, ipso jure (arg. doslov § 57 vyr. ř. a rozh. 7760 sb. n. s.). Neobstojí ani poukaz k tomu, že žalovaný výši pohledávky žalobkyně přesně neznal z důvodu, že jí nepřihlásila k vyrovnacímu řízení, neboť mu žalobkyně částku v čas oznámila. Posoudil tedy odvolací soud po této stránce případ správně po stránce právní (§ 503 čís. 4 c. ř. s.). Jelikož tudíž původní pohledávka oživla již následkem nedodržení první splátky vyrovnací, jest směnečný nárok odůvodněn a byl právem platební rozkaz směnečný ponechán v platnosti. Důsledkem toho nebylo potřebí zabývatí se otázkou, zda by bylo ohledně dalších vyrovnacích splátek, které dospěly za působnosti nového vyrovnacího řádu, potřebí k oživnutí celého pohledávky, aby se věřitelka zachovala podle § 67 nového vyr. řádu čís. 64/1931, neboť pohledávka oživla již p ř e d z a p o č e t í m j e h o p ů s o b n o s t í.

Čís. 12304.

Nejde o změnu směnečného platebního příkazu, nýbrž jen o jeho přizpůsobení potvrzenému vyrovnání o jmění žalovaného, byl-li soudem ponechán v platnosti a žalovaný byl uznán povinným zaplatiti zažalovanou částku s příslušenstvím pod exekucí »v rámci vyrovnání«.